

- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w kwocie 38 042,6 EUR za każdy dzień opóźnienia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie z tytułu naruszenia obowiązku podania do wiadomości wszystkich przepisów implementujących dyrektywę 2012/33/UE;
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa wewnętrznego upłynął w dniu 18 czerwca 2014 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych (Dz.U. L 327, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Madrid (Hiszpania) w dniu 10 lutego 2016 r. – Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania/Ayuntamiento de Getafe

(Sprawa C-74/16)

(2016/C 145/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania

Strona pozwana: Ayuntamiento de Getafe

Pytania prejudycjalne

Czy sprzeczne z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jest zwolnienie kościoła katolickiego z podatku od konstrukcji, instalacji i robót w związku z pracami wykonanymi na nieruchomościach przeznaczonych na prowadzenie działalności gospodarczej nie mającej ściśle religijnego celu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Belgia) w dniu 12 lutego 2016 r. – K. i in./Państwo belgijskie

(Sprawa C-82/16)

(2016/C 145/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A. K., Z. M., J. M., N. N. N., I. O. O., I. R., A. B.

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni prawa Unii – a w szczególności art. 20 TFUE oraz art. 5 i 11 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ w związku z art. 7 i 24 Karty⁽²⁾ – należy dokonywać w taki sposób, że w pewnych okolicznościach zakazuje ono stosowania krajowej praktyki, która powoduje odrzucenie wniosku o przyznanie pobytu, składanego przez członka rodziny, będącego obywatelem państwa trzeciego, w ramach łączenia rodziny z obywatelem Unii, w państwie członkowskim, w którym mieszka dany obywatel Unii, który posiada obywatelstwo tego państwa członkowskiego, i który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobody przedsiębiorczości (zwany dalej: „statycznym obywatelem Unii”) tylko z tego powodu – ewentualnie wraz z wydanie decyzji o wydaleniu – że wobec tego członka rodziny, będącego obywatelem państwa trzeciego, wydany został pozostający w mocy zakaz wjazdu o zasięgu europejskim?
- a) Czy dla oceny takich okoliczności ma znaczenie to, że między członkiem rodziny, będącym obywatelem państwa trzeciego, a statycznym obywatelem Unii istnieje stosunek zależności, który wykracza poza zwykłą więź rodzinną? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej: Jakie czynniki są istotne dla ustalenia, czy istnieje stosunek zależności? Czy w tym celu może być korzystne dla sprawy wskazanie na orzecznictwo w kwestii istnienia życia rodzinnego według art. 8 EKPC i art. 7 Karty?
- b) Szczególnie w odniesieniu do małoletnich dzieci: Czy art. 20 TFUE wymaga czegoś więcej, niż biologicznego związku między tym z rodziców, które jest obywatelem państwa trzeciego, a dzieckiem, będącym obywatelem Unii? Czy w tym względzie ma znaczenie, by wykazać wspólne zamieszkiwanie, czy też wystarczą więzi emocjonalne i finansowe, takie jak regulacje pobytowe lub dotyczące odwiedzin i płacenie alimentów? Czy w tym celu może być korzystne dla sprawy wskazanie na wyroki Trybunału w sprawach C-244/13 Ogierjaki z dnia 10 lipca 2014 r., pkt 38 i 39, C-218/14 Singh i inni z dnia 16 lipca 2015 r., pkt 54 i w sprawach połączonych C-356/11 i C-357/11 O. i S. z dnia 6 grudnia 2012 r., pkt 56? Por. w tym kontekście także zawisły w sprawie C-133/15 wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- c) Czy fakt, że życie rodzinne rozpoczęło się w momencie, gdy obywatel państwa trzeciego już był objęty zakazem wjazdu i tym samym miał świadomość, iż przebywa w państwie członkowskim nielegalnie, jest istotny dla oceny takich okoliczności? Czy powołanie się na ten fakt może być korzystne dla sprawy, aby zapobiec ewentualnemu nadużywaniu postępowań w sprawie przyznania pobytu w kontekście łączenia rodzin?
- d) Czy fakt, że przeciwko decyzji o wydaniu zakazu wjazdu nie został wniesiony środek zaskarżenia w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, względnie fakt, iż odwołanie od tej decyzji o wydaniu zakazu wjazdu zostało oddalone, ma znaczenie dla oceny takich okoliczności?
- e) Czy fakt, że zakaz wjazdu został wydany ze względów bezpieczeństwa publicznego, czy też ze względu na nielegalny pobyt, stanowi istotny aspekt? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej: Czy ponadto należy sprawdzić, czy zainteresowany obywatel państwa trzeciego stanowi faktyczne, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla któregoś z podstawowych interesów społeczeństwa? Czy zatem art. 27 i 28 dyrektywy 2004/38/WE⁽³⁾, których transpozycji dokonano poprzez art. 43 i 45 ustawy o cudzoziemcach i stosowne orzecznictwo Trybunału w kwestiach porządku publicznego, mogą być odpowiednio stosowane wobec członków rodzin statycznych obywateli Unii? (por. wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym zawisłe w sprawach C-165/14 i C-304/14)
- 2) Czy wykładni prawa Unii – a zwłaszcza art. 5 dyrektywy 2008/115/WE oraz art. 7 i 24 Karty – należy dokonywać w taki sposób, że zabrania ono stosowania praktyki krajowej, która bierze pod uwagę obowiązujący zakaz wjazdu, by odrzucić złożony później na terytorium państwa członkowskiego wniosek o łączenie rodziny ze statycznym obywatelem Unii, bez uwzględniania przy tym życia rodzinnego i dobra wchodzących w grę dzieci, na które powołuje się ten złożony później wniosek o łączenie rodziny?
- 3) Czy wykładni prawa Unii – a zwłaszcza art. 5 dyrektywy 2008/115/WE oraz art. 7 i 24 Karty – należy dokonywać w taki sposób, że zabrania ono stosowania praktyki krajowej, zgodnie z którą wobec obywatela państwa trzeciego, którego obejmuje pozostający w mocy zakaz wjazdu, wydaje się decyzję o wydaleniu bez uwzględniania przy tym życia rodzinnego i dobra wchodzących w grę dzieci, na które powołuje się ten złożony później wniosek w sprawie łączenia rodzin ze statycznym obywatelem Unii, a więc już po wydaniu zakazu wjazdu?

- 4) Czy art. 11 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE należy rozumieć w taki sposób, że obywatel państwa trzeciego co do zasady musi składać wniosek o cofnięcie lub zawieszenie obowiązującego i ostatecznego zakazu wjazdu zawsze poza terytorium Unii Europejskiej, czy też istnieją okoliczności, w których może on złożyć ten wniosek także w Unii Europejskiej?
- a) Czy art. 11 ust. 3 akapit trzeci i czwarty dyrektywy 2008/115/WE należy rozumieć w taki sposób, że wymóg art. 11 ust. 3 akapit pierwszy tej dyrektywy – zgodnie z którym cofnięcie lub zawieszenie zakazu wjazdu jest możliwe tylko wtedy, gdy obywatel państwa trzeciego wykaże, że opuścił terytorium państwa członkowskiego w pełni przestrzegając decyzji nakazującej powrót – bez wątplenia musi zostać spełniony w każdym poszczególnym przypadku względnie we wszystkich grupach przypadków?
- b) Czy art. 5 i 11 dyrektywy 2008/115/WE stoją na przeszkodzie wykładni, zgodnie z którą wniosek o przyznanie pobytu w ramach łączenia rodzin ze statycznym obywatelem Unii, który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobody przedsiębiorczości, uznawany jest jako dorozumiany (ograniczony w czasie) wniosek o cofnięcie lub zawieszenie obowiązującego i ostatecznego zakazu wjazdu, przy czym jeśli okazałoby się, że nie są spełnione warunki pobytu, obowiązujący i ostateczny zakaz wjazdu ponownie zaczyna obowiązywać?
- c) Czy fakt, że zobowiązanie do składania wniosku o cofnięcie lub zawieszenie w kraju pochodzenia może skutkować przynajmniej przejściową rozłąką między obywatelem państwa trzeciego a statycznym obywatelem Unii, jest istotnym aspektem? Czy istnieją okoliczności których spełnienie powoduje, że art. 7 i 24 Karty jednakowoż sprzeciwiają się przejściowej rozłące?
- d) Czy fakt, że zobowiązanie do składania wniosku o cofnięcie lub zawieszenie w kraju pochodzenia skutkuje tylko tym, że obywatel Unii ewentualnie musi na pewien czas opuścić przejściowo obszar Unii Europejskiej jako całości, jest istotnym aspektem? Czy istnieją okoliczności których spełnienie powoduje, że art. 20 TFUE jednakowoż sprzeciwia się temu, by statyczny obywatel Unii musiał na pewien czas opuścić przejściowo obszar Unii Europejskiej jako całości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004., s. 77)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 15 lutego 2016 r. – The English Bridge Union Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-90/16)

(2016/C 145/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The English Bridge Union Limited

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakie są zasadnicze cechy, jakie musi wykazywać działalność, aby można było ją zakwalifikować jako „sport” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „główną dyrektywą VAT”)? W szczególności, czy dana działalność musi wykazywać znaczący (lub nie bez znaczenia) element fizyczny, który jest istotny dla jej wyniku, czy wystarczy, aby wykazywała ona znaczący element umysłowy, który jest istotny dla jej wyniku?